

בהקשר זה ראוי לציין, כי מדינות אירופה סירבו לקבל את הפליטים הללו, מה שאילץ אותם לחפש חלופות. לירדן, לסוריה ולסעודיה הם לא ניסו להגיע, כי לא רצו להמיר עוני בעוני ודיקטטורה בדיקטטורה. נותרה בעבורם ישראל, מדינה דמוקרטית, נגישה ועשירה הקרובה לאפריקה (להרחבת הרקע לסגירת אירופה בפני פליטים ראה: Soffer 2008).

על פי נתונים מעודכנים שפרסם הפורום לזכויות פליטים ב-4 ביוני 2008, שהו בישראל נכון לחודש מאי 2008 כ-9,000 מבקשי מקלט ופליטים. מביניהם, כ-3,000 בעלי אזרחות סודאנית וכ-3,000 בעלי אזרחות אריתריאית. נציבות האו"ם לפליטים אוסרת על ישראל לגרש את מבקשי המקלט הסודאנים והאריתריאים לארצותיהם בשל חשש לחייהם, לא כל שכן למצרים, שאינה יכולה לערוב לחייהם. מבין בעלי האזרחות הסודאנית, כ-900 ממבקשי המקלט בישראל מוצאם מדארפור, כ-2,000 מדרום סודאן ומעטים מאזורים אחרים בסודאן. כ-3,000 ממבקשי המקלט בישראל נמלטו מאריתריאה, שבדוח פנימי של משרד המשפטים (7.10.07) מתוארת כאזור של סחר בבני אדם. הפורום לזכויות פליטים מתאר אותה כמדינה שבה "הפרות זכויות האדם והרדיפות הפוליטיות במדינה נרחבות וכוללות החזקת אסירים מצפוניים ללא אישום או משפט, רדיפות על רקע דתי, העלמה בפועל של אזרחים, שליטה מוחלטת על אמצעי התקשורת, גיוס כפוי של אזרחים לצבא ועוד" (הפורום לזכויות פליטים 4.6.2008).

יותר מ-1,000 מבקשי מקלט הם בעלי אזרחות של הרפובליקה הדמוקרטית של קונגו וחוף השנהב. מדינות אלה הוגדרו על ידי ישראל כ"מדינות משבר" ואזרחיהן זכו להגנה קבוצתית זמנית. מאחר שהרפובליקה הדמוקרטית של קונגו עדיין שרויה במלחמת אזרחים, ההגנה הזמנית על מבקשי המקלט ממדינה זו נותרה בתוקף. לעומת זאת, אזרחי חוף השנהב אינם נהנים עוד מההגנה הזמנית, שכן לאחרונה הוכרזה המדינה על ידי האו"ם כמדינה בטוחה לשיבת אזרחיה בעקבות סיום מלחמת האזרחים, ויהיה עליהם לשוב לארצם (הפורום לזכויות פליטים 4.6.2008).

מהדוח של הפורום לזכויות פליטים עולה, כי כ-1,500 ממבקשי מקלט עצורים בבתי סוהר. 1,000 מהם מוחזקים באוהלים בכלא סהרונים (קציעות) שבנגב ו-500 במתקני כליאה שונים של שירות בתי הסוהר ושל משטרת ישראל. כ-7,000 מבקשי מקלט ופליטים מוכרים מתרכזים בערים תל אביב ואילת, והיתר פזורים ברחבי הארץ (הפורום לזכויות פליטים 4.6.2008).